

1,4 -ből zire! .

Szob, 1963

Szeselmes versék

12 oldal

Szeretlek!

Szeretlek, mint nap az eget,
és mint hold a csillagot,
Szeretlek mint fa a lombját
és mint fű a harmatot.

Szeretlek mint föld az esőt
mint szivárvány az eget,
Szeretlek mint part a tengert
vagy mint nyár a meleget.

Szeretlek mint fű a hajnalt
mint bokrot a csalogány,
Szeretlek mint őz az erdőt
és virágot a napsugár.

Szeretlek mint tél a havat
mint tavaszt az ibolya.
Szeretlek mint ősz az esőt,
Mint csillagot az éjszaka.

Szeretlek mint ág a rügyet
mint róza a levelét,
Szeretlek mint hegy a felhőt
Vagy mint az éjt a sötét.

Szeretlek mint rold a buzát
vagy a kirt a virágot,
Szeretlek mint hal a tavat,
Mint folót a sirályok.

Szeretem a két szemedet,
Mindenedet szeretem.
Ugy szeretlek mint még eddig
Nem szeretett senki sem.

Szob 1963

Én csak azért születtem.

Én csak azért születtem meg,
mert az égből így volt az megírva.
Nincsen aki csokkal várjon,
nincsen aki arcom megsimítsa.
Átmulatott éjszakákon
az Istentől százszor számon kérem
ha meg kellett születnem hát,
mert nem adott márvány szívet nékem.

Tudom bűnül rójják fel ezt
odafenn a kékcsillagos égből.
Ezt a bűnöm mégse bánom,
nem is kérek bocsánatot érte,
mert ha egyszer szívet adott
végzetemül ez a betyár élet,
minek adott egy asszonymak
szívet amit márvány kőből véstek.

Egy piculó.

Egy piculó feketénél
kezdődött az élet.
Ott láttalak meg először
tiszta feketébe.
Esküdöttél égre földre
soha el sem hagysz már,
de szép voltál a kávéház
márvány asztalánál.

Ott züllöttem én le Hozzád
le a sötét mélybe.
Te pedig lenyelkedtél
fel a magas égbe.
Lett Bellőléd uri dáma
pénzben uszol másnál,
Én meg várlak a kávéház
márvány asztalánál.

Közöltek a képes lapok
egy szomorú képet.
Rajta füstös kávéház van,
benne züllött népek.
Csak egy szó van beleírva
többet mond az száznál
szívem szakadt a kávéház
márvány asztalánál.

Kis virág.

Kis virág,
Te harmatos virág.
Szívébe zárt
Már rég a nagyvilág
elviszem,
elviszem magammal a te szerelmed dalát,
Kis virág Te, ha ha harmatos virág.

A tűzpiros ~~szexatka~~
szeretlek angyalom.
A rózsaszín,
Hogy fáltelek nagyon
A hófehér,
hogymenki más

de boldog egyedül velem leszel,
kis virág te,
So-ha ha ha, sem hagylak el.

Szob 1964 márc. 4.

Nem átkozlak!

Átkozzalak mert nem szeretsz?
Nem,ilyet soha sem teszek.
Mit ér az átok a gyűlölet,
Hisz ez már ugy sem fáj neked.

Sirjak utánad epedőn
És kerüljem az emberek szemét?
Hogy ne lássák arcomon ülni
A boldogtalanság istenét?

~~Nem~~

Nem elég volt már ebből
Hidd el hogy ezt se teszem.
Ha sorsom a bánatból ennyit ad,
adja hát telt pohárral neken.

Én kiiszom egy cseppig az egészet
És még akkor is kacagni fogok.
Mert ha eddig még senki nem,
Én pohárral iszom a bánatot.

Ott huz majd a cigány asztalom körül
S a sorsom lesz pincérem nékem,
Ki rohan futkos a talcával,
Mig én mulatok iszo eszem.

S ha már mind ezt meguntad
Ismét előről kezdheted,
Folytasd amig csak bírod
Egyszer majd elér a végzeted.

Átkozzalak mert nem szeretsz?
Nem ilyet soha sem teszek.
De arra megtanított az élet
Hogy ne higgyek többé senkinek.

Hogy mondja el?

Nem tudom hogy mondjam el neked
Hogy szeretlek, szeretlek nagyon.
Mit kellene tennem hogy érezze ajkad
Az égő szerelmet ajkamon.

Hogy kellene rád nézнем ~~hagy~~
Hogy meglásd szememben a csillogást,
Vagy ha magamhoz szoritlak tüzesen
Éreznéd e forró szív dobogást.

Bennem tüzel égőn tüzel a vágy
De ha nem vagy velem olykor mit tegyek?
Hisz nélküled bánatban élek,
S a valóságra fájón ébredek

Ugy repülök az ábrándok szárnyán
Mint őszi szélben a fájó sóhajok
Csak a szerelmet érzem szívem rejtekém
Ha két szép szemedről álmodok.

Ha más sir magd én kacagni fogok
Hogy hangomtól a föld bele remeg,
S felorditom az egész világot,
Hogy gyávan hazudnak az emberek.

Most látom te is hazudtál,
De én örültem hittem neked
Nem gondoltam te leszel a végzet
S tönkre teszed majd az életemet.

Most mikor a valóság rámutat,
Mikor másra csillog már szemed,
Most döböntem rá igazán
Hogy nem lehet hinni senkinek.

Kacagj és hazudj tovább
Ne kiméld az emberek szívét,
S ha így teszel rólad mintázzák le
A hűtlenség csalfa istenét.

Öledbe hozzák a világot
Nászajándéku a napot kapod
Tiéd lesz minden amit akarsz,
A csillagokat lábbal tiporhatod.

Bánat nem gyötör a gondok
szárnyain
Feléd suhanó hosszú percek
Csak felébredni ne kéne s
Mert így ébren fáj az életem

Nem tudom hogy mondjam el
neked
Hogy szeretlek szeretlek
nagyon.
Csak érzem ha rám tüzel egy
szempár
Ugy elmulik minden bánatom.

Nem szerethetem?

Nem szerethetem,
nem, ehhez nincs jogom.
Hiába ég csókja még ajkamon,
nem szerethetem.
Hiába izzik tűz szivemben
és lángol a vérem,
még emléknem is kevés,
mit eddig nyújtott nékem,
nem szerethetem!
Hiába szökött az őszben
tavasz szivemben
és lángolt fel újra lelkemben a remény,
de életem egén ismét
kialudt a fény,
s éltemet fedi szürke köd.
Magamban roskadva a terhek alatt,
mit a sors szab ki nekem,
mert nem szerethetem!
Ó ha tudná,
ha látna arcomon a but
mosoly helyett,
látnia kellene, hogy szenvedek.
Ha belelátna szivemben,
s ha egy kicsit érezne velem
most megtudná
mi a szerelem!
Nem szerethetem, de miért nem?
Miért nincs ehhez jogom?
Miért nem osztozik velem
más is a bánaton?
Miért kell egyedül élnem,
míg mások boldogok,
s én egyre csak álmodom, álmodok,
de az álomból annyi jut nekem,
hogy nem szerethetem.
Szeretni fogom, igen szeretni
még forróbban mint eddig
És lángolóbban forr majd a vérem,
ha felidézem
tisztán hófehéren.
Szeretni fogom, igen szereni.
Fekete haját csillogó szemét,
csókját, simogató kezét
szeretni fogom mindenét.
Szeretni fogom, szíve bármit rejteget,
mert Ön nélkül kicsilány
csak szenvedek és szenvedek.
Úz és hajszol a vágy
mosolya után,
melyben annyi a csillogás és remény,
Nem. Másnak nem adom én.

Elmult a nyár, szerelmed is talán
Szivedre más formál jogot.
Hát menj, nem fogom meg kezéd,
lassan elfelejtem szerelmedet,
Boldogságról már nem álmodom.

Boldogsághoz.

Boldogság, Te mostoha barát
mért hagytál el, mint tavaszt a nyár.
Bucsu nélkül, mint egy idegen,
tudom, nem jössz vissza soha már.

Bucsu mélkül léptél ki szivemből,
talán csak a sóhajom kísért.
Elmentél és összetörted lelkem,
óh de kár a fájó könnyekért.

Összezuztál bennem minden álmot,
megölted szivemben a reményt.
Néztelek csak, mint egy Délibábot
életemnek szomorú egén.

De én azért elbucsuzom tőled,
ha számomra nem is vagy barát.
Szomorúan integeteg néked
s kiiszom a bánat poharát.

És ha egyszer mégis visszajönnél,
hütlenséggei nem vádol a szám.
Várni foglak mindig nagyon Téged,
minden nap és minden éjszakán.

Még ne késő.

Tudom még nem szeretsz,
de remélni mer szivem.
Hogy mást szerettél egykor,
mostmár elhiszem.

Tudom még nem szeretsz,
de csókokról álmodom.
Szemed drága fénye,
elvitté bánatom.

Tudom még nem szeretsz,
de én Téged nagyon,
siess szeretni hát,
most itt az alkalom.

Érzem, hogy már szeretsz
Megérezte szám,
midőn égő arccal
ajkad csókolám.
újra csókolád.

Csók, bánat, könny, remény
mind, mind az enyém.
Szegény.

Forró reménységgel
csókolni az ajkad
Te is ezt akartad.
Mond, hogy igen.
S ha ezt egyszer hallom,
Nem fáj már szivem.

Téli nap

Fásult szemmel néz a nap a télre,
Ködös felhő huzódik köréje.
Mintha sirna, mintha lelke fájna,
Szomoruan tekint le a tájra.

Havas hegyek és zuzmarás völgyek,
Csupasz bokrok, meg lombtalan tölgyek.
Halott folyók és befagyott tenger,
Nézi nézi fájón ködös szemmel.

Vándorutján meg meg áll az égen,
Mégpihen a felhők sűrűjében.
Ködfátyolon megtörik a fénye,
Mindha veszne már minden reménye.

És elő jó dacos bős haraggal,
Szembe szállva hideggel a faggyal.
Ontja a meleget, mint ezernyi kályha,
Vörösen mond bucsut minden éjszakára.

Szob 1964 jan.23

Vallomás.

Asszonyom!
Egy vallomással tartozom.
Remélem,
meghallgatja szavam,
hisz szívem arra van,
hogy szeressen-
csak nevéssen!
Hogy is volt egykoron?
Bemutattak Önnek,
a kis kacér Hölgynek,
s én nyújtottam karom,
bál volt azon az estén
és jól jött az alkalom.
Roptuk a táncot a parketten
mi ketten, s mások,
Az élet színészei,
a komédiások.
Én hazudtam Önnek,
és Ön viszont nekem,
mándtam hogy szeretem,
Ön is mondta szeretet,
de nem érte meg,
mert később,
valóban szerettem.

Még most is érzem
selymes tapintását
puha kezének.
Hallom lágyan csengő hangját,
látom izzó szemének
kristályos gyönyörét,
Szép volt, nagyon szép.
Fűtött a vágy,
márt a féltékenység,
de Ön erről mit sem tudott.
Ha beszéltem, hallgatott,
igen meghallgatott,
de semmi más.
Arcán egy szikrányi vonás
nem árulta el hogy szeret,
pedig látta hogy
szenvedek.
Aztán elvitték tőlem
Szinte futott előllem,
s nem nézett többé felém.
Miért? Nem tudom.
Leengedtem lassan karom,
de gunyos kacaja
szívemig hatott.

Kár hogy kinevetett
mert én igazán szerettem.
Most már ne sirjon,
mert én nevetek,
hát maga is nevéssen..!

Szob 1964 jan.23.

Harcolni fogok
még ehez van hitem s erőm
látni akarom
mindég vidáman, nevetőn.
Nem könytől ázott szemét,
s arcán vonását a bunak,
nem. Mindég vidámnak
soha szomorunak.
Kérem könyörgöm
mindég, mindég nevéssen
s ha lehet ha úgy érzi
csak egy kicsit szeressen.
Ennyit kérek ehez van jogom
s ha ezt megteszi
Imádni fogom.

Ismét egyedül.

Ismét egyedül
mint már annyiszor.
Most még fájóbb mint régen
mikor szerelmedet érzem
s a szívem hegedül.
Ismét egyedül.
Hallom a hangod
érezem a csókod,
érezem érzem közelséged,
bár nem vagyok véled
csak ismét egyedül.
Körülöttem csend van,
a bánatnak nincs nyoma arcomon
sóhajom kiszáll az ablakon
Hozzád, feléd repül,
mert oly roszt egyedül.
Mikor e magányt érzem
csak felidézem
az elmúlt percekét
vagy nem szerethetek?
Ó ezt már nem is tudom.
Neked bánat,
nekem fájdalom,
ez jut a sorsból,

Neked és nekem.
Talán nem így van
Mondd el kicsi Kató
Szemedben a fény oly biztató.
Ismét egyedül,
mint már annyiszor,
de most még fájóbb mint régen
mert látom szemed tüzeiben
hogy valami fáj
részemre már elmúlt a nyár?
De tavaszt hozhat még a tél
s a tavasz Te vagy nekem,
mondom én,
S te nagyot kacagsz
hiába nyujtom csókra ajkam
telve dus reményben,
te nem vagy vélem,
csak ismét egyedül.
Egyedül, igen csak egyedül
A vágy hiába éget
A sorsom megbüntetett,
mert szerettelek téged.

Szob.1963

Te még nem tudod
mit jelent szenvedni
Te még nem tudod
ha valami fáj
csak bántod
csak bántod a szívemet
mégis megbocsájt.
Te még nem tudod
mit jelent szenvedni
Te nem tudhatod
hogy fáj a szívem
Te nem tudsz csak bántani fájón
ugy mint senki sem.

Szob 1963

Mondd mi fáj ?

Mi bánt kislány?
Mondd el bánatod!
Meglásd könnyebb lesz szived
Ha őszinte vagy,
Neked mindent elhiszek.
Megcsaltak,
vagy elhagytak talán
Mondd mondd én halgatom
Boldog nem lettél volna
az Ő oldalán.
Vagy igen? Talán.
Az élet csupa talány
Ha egyszer szereti az a lány
Ám legyen
Ez a szerelem.
Majd beforr a seb csendesen
egy másik oldalán.
Szob 1963

Bucsuzom!!

Bucsuzom Tőled kedvesem,
Te szép Te drága kisleány
S ha majd egyszer vágyón hivlak
egy egy téli éjszakán
Ne késő gyere gyorsan.
Gondolatban csókolom a szád
Kócos fejed karomon pihen
Ne félj nem feledlek soha
Szerelmedet szivemben viszem.
Bucsuzom Tőled kedvesem
Szerelmem édes angyalom
Tudom e bucsu Neked is fáj
de nekem is fáj nagyon
Megyek én s a bánatom.

Most már tudom

Most már tudom kivolt a hibás
Én, mert megszerettelek
mert hittem két szemed tüzének
mert imádtalak téged,
Én voltam a bűnös senki más.
Most látom igazán,
mikor másra csillog már szemed
mert nem voltam boldog veled
most látom de késő már.
Szórjak rád millió átkot
s kívánjak bánatot neked
hogy ne szeressen többé senki sem
Nem ennél jobban szerettelek.
Hiába szórnám az átkot
bősz haraggal s undorral ajkamón
hiszen egykor ez az ajak csókolta
forró tüzellel s szerelemmel a szád
és nyujtott szivednek boldog percet
boldog éjszakát.
Erre már nem emlékszel
Ehez már nincsen szavad.
Nincs mert soha sem szerettél

Mást szeretsz? Tudom,
Légy nagyon boldog velem
én elbucszom.
Csók nélkül mint ahogy jöttem,
csak bánattal szívemben.
El kell viselnem.
Gyógyítót akartam lenni
s én lettem beteg,
de megértelek.
Add hát oda szived örökre!
Kivánom Ő is nagyon szeressen.
Legyetek nagyon boldogok,
ne ismerj soha bánatot,
szép szemed mindig nevéssen!
Csókomat azért ne feledd,
mert én is szerettelek.
Ugy jött szerelmem,
mint hold az égen,
tisztán hófehéren.
De a napnak erősebb a fénye
s eloszlott szívemnek
minden reménye.
Szeresd a napot, mert Ő az élet.
Nappal a holdnak
Nincs helye az égen,
Örök törvény az,
Hogy maradjon sötétben.
Szob 1963 okt.19.

Sirva könyörgöm hallgass meg végre
Ne dobj el mint egy szál gyufát.
Ne taposs el az őszi sárban,
Szívet bántó némaságban,
Szeresd ki néked csókot ad.

Ha elhagyni készülsz menekülve
Bucsu nélkül ne tegyed.
Mert bár a bucsu nagyon fájna
És nincs is más orvossága,
Csak szeresd ki téged szeretett.

Ha szeretni akarsz még forróban
Nincs az a tűz mely eléget,
Ha lángokban égnek
Még akkor is nézlek,
Igazán csak akkor remélek.

--

Mért nem szólsz?
Mért nem mondd mi fáj?
A sors talán,
vagy én bántottalak
Mondd felelj nekem.
A bánat oly végtelen
mi szivedet nyomja.
Látom a but arcodon
Felelj nekem
Ki bántott angyalom?

Öntsd ki szivedből a bánatot
mint mérget hordani kár
Sugd meg nekem
sugd meg kislány mi fáj.
Vallomásra nem kényszeritelek,
ehhez nincs jogom
De hogy mi nyomja szivedet
Tudni akarom.

Szólt a zene és táncolt a lány
Boldog volt a másik oldalán.
Csillogott a szemében a fény
Menyasszony volt és a vőlegény.

Ajkuk vágyon egymáshoz simult
A menyasszony ajka lángra gyult
Olyan szép volt mint egy költemény
Boldog lehetsz kedves vőlegény.

Én csak néztem némán csendesen
És elém tűnt régi kedvesem
Egyszerre csak megfájdult szívem
Oly régen volt már el sem hiszem.

Várni fogom mindég várni
Mert felednem képtelen
Ha a bucsunkra gondolok
Könybe lábad két szemem.

Ugy hagyott el oly hádegen
Mint álmod az ébredés
Azóta a szívem mélyén
Csak fájóbb a szenvedés.
Várni fogom mindég várni
Tudom hogy jön még felém
Mert emléket csak itt hagyta
Akkor bucsunk éjjelén.
Várni fogom mindég várni
Mert igazán szeretem
Tavasztól a szeptember hullásig
Várni fogom kedvesemá.

Boldogsághoz.

Boldogság te mostoha barát
Mért hagyta el mint tavaszt a nyár
Elmentél tőlem mint egy idegen
Tudom nem jössz vissza soha már.
Bucsu nélkül léptél ki szívemből
Talán csak a sohajom kisért,
Elmentél és összetörted lelkem,
Ó be kár a fájó könnyekért.
Összezúztál bennem minden álmod
Megölted szívemben a reményt,
Néztelek csak mint egy délibábot
Életemnek szomorú egén.
De én azért elbucszom tőled
Ha számomra nem is vagy barát
Szomorúan integetek feled,
S kiiszom a bánat poharát.
És ha egyszer mégis vissza jönnél,
Hütlenséggel nem vádol a szám
Várni foglak mindég várni téged
Minden nap és minden éjszakán.

Merengés és valóság

Nem hiszem és most sem hiszem
Oly tündéri volt a lány,
Álom volt csak, vagy valóság
Hisz oly üres kis szobám.

Mintha lelke messze járna
S körülöttem végtelen,
Ugy merengek el magamban
És gyötör a képzetem.

Ott feküdtem ésn az ágyon
És Ő szemben ült velem,
S olykor olykor rám tekintett,
Ő elhinni sem merem.

Én beszéltem fájón csendben
Ő édesen hallgatott,
Nem, ez talán mégsem igaz
Én csak ébren álmodok.

Angyalt láttam élő angyalt
S ily két szemet még soha
Mint drágakő úgy ragyogott
De bánatos volt mosolya.

Aztán elment elkisértem
Sötét utszán csendesen
A választól a bucsutól
Már előre fájt szívem.

És egyszerre égő vággyal
Megcsókoltam kis kezét
Bátorított égő szívem
S körülöttem a sötét.

Aztán ajkunk egybeforrott
Hosszu csókra remegőn
Égő vággyal átöleltem
S csókolgattam epedőn.

Szerte foszlott a szívemből
Minden bu és fájdalom
Elüzte egy kicsi Leány
Jó is hogy nem álmodom.

O Te Édes kis tündérem
Mért nem maradtál velem?
A Te drága két szép szemed
Beragyogja életem. Szob 1963 nov.24.

Ne tudja meg.

Apukám-mi az a háboru,-
Kérdezi ölemben ülve gyermekem.
Milyen játék az,
ott bácsik játszanak?
Kérlek meséld el nekem.
Kíváncsian néz rám
Csillogó szürke szemével
Apukám,meséld el!
Arcomon tán látja a megdöbbenést
és érzi reszketni hangom,
figyelj édes fiacskám
mesélek kicsiny galambom.
Beszélni kezdek
a füről,a fákról,
messze tengeren túl
az óperenciáról,
mindenről,mi szó ajkamra jó
csak a háboruról nem.
Ezt netudja meg
Piciny gyermekem,
sem ő sem más fia.
Elég volt a félelemből,
s a jajszóból a bunkerek mélyén.
Elég volt a könny az anyák szemében,
mikor fiaikat gyilkolta a gránát,
s maradtak nyomában
özvegyek és árvák.

Mikor izzott a lég
mint egy tüzes pokol
mikor véres sohajok
röpködtek az égen,
dermesztő félelem ült
mindenki szívében.
Elég volt.
Ne tudja meg.
Nem! Soha!
Mikor ördögi vinnyogással
Süvitett a bomba,
s ártatlan sziveket
gyilkolt meg halomra
ámikor vértenger áztatta a földet,
a háboru nem kimélt
sem sikolyt sem könnyet.
Ne tudja meg.
Nem! Soha!
Mikor pincék mélyén
éhezve és fázva
sirt a sok kis gyermek
halálra csigázva.
Ne tudja meg.
Nem! Soha!
Nem tudhatja meg
sem ő sem más piciny gyermek
de még egyszer mi sem.

Ki a földön él senki sem.
Maradjon csak játék
gyermekeink szívében,
s bennünk rossz emlék
mi kötelez védeni a békét,
s lassan feledjük majd
iszonyu emlékét,
e szónak hogy háboru
eloszlik majd szivünkben a boru
Bár nehezen,de befornak a sebek.
Kicsiny fiam már szendereg
Vállamra hajtva fejét pihen.
Aludj csak nyugodtan,
Édes gyermekem.

Szob 1963 november 25.